

Απόφαση 4 / 2018 (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 4/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μαρία Γαλάνη - Λεοναρδοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημήτριο Χονδρογιάννη, Αρτεμισία Παναγιώτου - Εισηγήτρια, Γεώργιο Αναστασάκο και Μαρία Γεωργίου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 24 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανάσιου Κατσιρώδη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσεύουσας - κατηγορουμένης Χ. Λ. του Κ., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Βασίλειο Κούκο, για αναίρεση της υπ' αριθ. 897/2017 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσεύουσα - κατηγορούμενη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην υπ' αριθ.πρωτ....24-7-2017 αίτησή της αναίρεσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό .../17.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσεύουσας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη από 12-7-2017 και με αριθμό γεν. πρωτ. ...24-7-2017 αίτηση της Λ. Χ. του Κ. για αναίρεση της υπ' αριθμ. 897/2017 καταδικαστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Θεσσαλονίκης έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Επομένως, είναι παραδεκτή και πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω.

Κατά το άρθρο 25 παρ. 1 του ν. 1882/1990, όπως ίσχυε μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 23 παρ. 1 του ν. 2523/1997 και, στη συνέχεια, με το άρθρο 34 παρ. 1 του ν.

3220/1.1.2004, η καθυστέρηση καταβολής των βεβαιωμένων στις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες (ΔΟΥ) και τα Τελωνεία χρεών προς το Δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τεσσάρων μηνών, διώκεται, ύστερα από αίτηση του προϊσταμένου της ΔΟΥ ή του Τελωνείου προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών της έδρας τους και τιμωρείται με ποινή φυλάκισης: α) τεσσάρων τουλάχιστον μηνών, εφόσον το συνολικό χρέος από κάθε αιτία, συμπεριλαμβανομένων των κάθε είδους τόκων ή προσαυξήσεων μέχρι την ημερομηνία σύνταξης του πίνακα χρεών, ο οποίος συνοδεύει υποχρεωτικά την ως άνω αίτηση, υπερβαίνει το ποσό των 10.000 ευρώ, β) έξι τουλάχιστον μηνών, εφόσον το συνολικό χρέος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω περίπτωση α, υπερβαίνει το ποσό των 50.000 ευρώ, και γ) ενός τουλάχιστον έτους, εφόσον το συνολικό χρέος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω περίπτωση α, υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ. Η ίδια διάταξη τροποποιήθηκε εκ νέου με το άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 3943/2011 και στη συνέχεια με το άρθρο 20 του ν. 4321/2015 ως εξής : "1. Όποιος δεν καταβάλλει τα βεβαιωμένα στη Φορολογική Διοίκηση χρέη προς το Δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τεσσάρων (4) μηνών τιμωρείται με ποινή φυλάκισης : α) ενός (1) τουλάχιστον έτους, εφόσον το συνολικό χρέος από κάθε αιτία, συμπεριλαμβανομένων των κάθε είδους τόκων ή προσαυξήσεων και λοιπών επιβαρύνσεων μέχρι την ημερομηνία σύνταξης του πίνακα χρεών, υπερβαίνει το ποσό των πενήντα χιλιάδων (50.000) ευρώ, β) τριών (3) τουλάχιστον ετών, εφόσον το συνολικό χρέος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω περίπτωση α, υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ. Η ποινική δίωξη ασκείται ύστερα από αίτηση του Προϊσταμένου της ΔΟΥ, ή των Ελεγκτικών Κέντρων ή του Τελωνείου προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών της έδρας τους, που συνοδεύεται υποχρεωτικά από πίνακα χρεών, συμπεριλαμβανομένων των κάθε είδους τόκων ή προσαυξήσεων και λοιπών επιβαρύνσεων...". Τα ποσά των περιπτώσεων α και β της παρ. 1 του ως άνω άρθρου αναπροσαρμόστηκαν σε 100.000 και 200.000 ευρώ αντίστοιχα με το άρθρο 8 του ν. 4337/2015. Κατά τη σαφή διατύπωση του άρθρου 25, όπως αυτό ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 34 παρ. 1 του ν. 3220/2004, για κάθε πίνακα χρεών που υποβάλλεται στον Εισαγγελέα με την αίτηση του προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ ασκείται ξεχωριστή ποινική δίωξη που περιλαμβάνει, ως μία πράξη, την μη καταβολή του συνολικού χρέους που αναφέρεται στον πίνακα, το οποίο είναι δυνατόν να προέρχεται από οποιαδήποτε αιτία, χωρίς διάκριση πλέον και επιρροή ανάλογα με το ύψος και την προέλευση του κάθε επί μέρους χρέους του πίνακα. Δεν πρόκειται, δηλαδή, λόγω της μη καταβολής ενός εκάστου χρέους του πίνακα, για κατ' εξακολούθηση έγκλημα, ήτοι για περισσότερες πράξεις τελεσθείσες με ενότητα δόλου, αλλά ο νόμος, κυριαρχικώς, θεωρεί ότι τα περιεχόμενα σε κάθε πίνακα χρέη, μη καταβληθέντα, συνιστούν ένα και μόνον έγκλημα, της μη καταβολής του αθροίσματος των χρεών του πίνακα και δη με χρόνο τελέσεως τη συμπλήρωση τετραμήνου από την καθυστέρηση της καταβολής. Περαιτέρω κατά τη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 25 του Ν. 1882/1990, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 23 παρ.1 του Ν. 2523/1997 στις πιο κάτω περιπτώσεις οφειλετών του Δημοσίου και τρίτων πλην ιδιωτών οι προβλεπόμενες ποινές που αναφέρονται στην παρ. 1 του παρόντος άρθρου, επιβάλλονται και προκειμένου: α) για ημεδαπές ανώνυμες εταιρίες στους προέδρους των ΔΣ, στους διευθυντές ή εντεταλμένους

ή συμπράττοντες συμβούλους ή διοικητές ή γενικούς διευθυντές ή διευθυντές αυτών ή σε κάθε πρόσωπο εντεταλμένο είτε άμεσα από το νόμο είτε από ιδιωτική βούληση είτε από δικαστική απόφαση στη διοίκηση ή διαχείριση αυτών, σωρευτικά ή μη. Αν ελλείπουν όλα τα παραπάνω πρόσωπα, οι ποινές επιβάλλονται κατά των μελών των διοικητικών συμβουλίων των εταιριών αυτών, εφόσον ασκούν πράγματι προσωρινά ή διαρκώς ένα από τα καθήκοντα που αναφέρονται παραπάνω, β)..., γ)..., δ)..., ε)..., στ).... Τέλος κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 23 παρ.1 ν. 2923/1997, "για τα πρόσωπα που αναφέρονται στην παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου, η ποινική δίωξη ασκείται για τα χρέη προς το Δημόσιο και τρίτους πλην ιδιωτών, που ήταν βεβαιωμένα κατά το χρόνο απόκτησης της πιο πάνω ιδιότητας ή βεβαιώθηκαν κατά τη διάρκεια που είχαν τη συγκεκριμένη ιδιότητα, ανεξάρτητα αν μεταγενέστερα απέβαλαν την ιδιότητα αυτή με οποιονδήποτε τρόπο ή για οποιαδήποτε αιτία καθώς και για τα χρέη που βεβαιώθηκαν ανεξάρτητα από τη λύση ή μη των νομικών προσώπων αλλά γεννήθηκαν ή ανάγονται στον χρόνο που είχαν την ιδιότητα αυτή ...". Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ" ΚΠΔ, όταν αναφέρονται σ" αυτήν, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελίωσαν και οι νομικοί συλλογισμοί, με τους οποίους έγινε η υπαγωγή των περιστατικών αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο. Ως προς τα αποδεικτικά μέσα αρκεί αυτά να αναφέρονται κατ' είδος γενικώς, χωρίς να απαιτείται να εκτίθεται τι προέκυψε χωριστά εξ ενός εκάστου αυτών και χωρίς να απαιτείται να αναφέρεται από ποιο συγκεκριμένα αποδεικτικό μέσο προέκυψε η κάθε παραδοχή. Ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους (εγγράφων, μαρτυρικών καταθέσεων), ούτε απαιτείται να ορίζεται ποιο βαρύνει περισσότερο για τον σχηματισμό της δικαστικής κρίσεως. Απαιτείται μόνο να προκύπτει ότι το δικαστήριο έλαβε υπ" όψη του και συνεκτίμησε για τον σχηματισμό της δικανικής του πεποιθήσεως όλα τα αποδεικτικά στοιχεία και όχι μερικά κατ' επιλογήν, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 § 1 και 178 ΚΠΔ. Δεν αποτελούν, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των εγγράφων, η εσφαλμένη αξιολόγηση των καταθέσεων των μαρτύρων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη της αξιολογικής συσχέτισεως των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Η ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία των αποφάσεων πρέπει να επεκτείνεται και στους αυτοτελείς ισχυρισμούς, εκείνους δηλαδή που προβάλλονται στο δικαστήριο της ουσίας, σύμφωνα με τα άρθρα 170 παρ. 2 και 333 παρ. 2 ΚΠΔ, από τον κατηγορούμενο ή το συνήγορο του και τείνουν στην άρση του άδικου χαρακτήρα της πράξεως ή της ικανότητας για καταλογισμό ή στη μείωση αυτής ή στην εξάλειψη του αξιόποινου της πράξεως ή τη μείωση της ποινής, εφόσον, όμως, αυτοί προβάλλονται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, με όλα δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία είναι αναγκαία κατά την οικεία διάταξη για τη θεμελίωσή τους. Διαφορετικά το δικαστήριο της ουσίας δεν υπέχει υποχρέωση να

απαντήσει αιτιολογημένα στην απόρριψή τους. Οι αρνητικοί όμως της κατηγορίας ισχυρισμοί καθώς και αυτοί που αποτελούν απλά υπερασπιστικά επιχειρήματα, δεν είναι αυτοτελείς και επομένως το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να απαντήσει σ' αυτούς και μάλιστα αιτιολογημένα. Τέλος, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ, λόγω αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό αυτής και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση. Στην προκειμένη περίπτωση όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 897/2017 απόφαση, το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης, που την εξέδωσε σε δεύτερο βαθμό, δέχθηκε ανελέγκτως στο σκεπτικό του, μετά από εκτίμηση των αναφερομένων κατ' είδος αποδεικτικών μέσων (ένορκη κατάθεση μάρτυρα υπεράσπισης, πρακτικά πρωτοβάθμιας δίκης και αναγνωσθέντα έγγραφα), ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: "η κατηγορουμένη τέλεσε κατά τη νομοτυπική της μορφή την αποδιδόμενη σ' αυτήν πράξη και ειδικότερα αυτή: Στη Θεσσαλονίκη, το χρονικό διάστημα από 1-2- 2011 έως 29-6-2011, ως νόμιμος εκπρόσωπος της ανώνυμης εταιρίας "... Α.Β.Ε.Ε.", με τον διακριτικό τίτλο "... και αντικείμενο κατασκευή επίπλων και οργάνωση γραφείου, κατά το χρονικό διάστημα από 1-7-2002 έως 20-6-2007, ήτοι κατά το χρόνο που γεννήθηκαν οι οφειλές της ανωτέρω εταιρίας και βεβαιώθηκαν, παραβίασε τις, σύμφωνα με ης κείμενες διατάξεις, προθεσμίες καταβολής των χρεών της, που είναι βεβαιωμένα στις αρμόδιες υπηρεσίες, δηλαδή καθυστέρησε την καταβολή πέραν των τεσσάρων μηνών από τη λήξη του χρόνου καταβολής τους. Ειδικότερα, η κατηγορουμένη, υπό την ως άνω ιδιότητά της, κατά τον παραπάνω χρόνο, παραβίασε τις προθεσμίες καταβολής των ληξιπρόθεσμων χρεών της εταιρίας προς το Δημόσιο, και τα οποία χρέη είναι βεβαιωμένα στη ... καθυστερώντας την καταβολή τους πέραν των τεσσάρων μηνών, όπως τα χρέη αυτά αναλύονται κατά ταμειακή βεβαίωση χρόνο και τρόπο καταβολής καθώς και ποσό ανά αιτία, υπό στοιχείο 2 έως και 7 στον πίνακα χρεών που διαλαμβάνεται στο διατακτικό (σημειούμενου ότι, ως κρίθηκε πρωτοδίκως, δεν περιλαμβάνεται και το υπό στοιχείο 1 του πίνακα χρεών ποσό ύψους 11.918,63 ευρώ το οποίο έχει εξοφληθεί), ο οποίος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της απόφασης αυτής και περιλαμβάνει τον αριθμό, την ημερομηνία βεβαίωσης, το οικονομικό έτος, το είδος του χρέους, την ανάλυση του ποσού, τον τρόπο πληρωμής, τον αριθμό των ληξιπρόθεσμων δόσεων και τις ημερομηνίες λήξης της πρώτης και της τελευταίας δόσης (για τα χρέη που ήταν καταβλητέα σε δόσεις), καθώς και τις ημερομηνίες καταβολής για τα χρέη που ήταν καταβλητέα εφάπαξ, τα οποία ανέρχονται συνολικά στο ποσό των εννιακοσίων τριάντα οκτώ χιλιάδων εννιακοσίων εβδομήντα πέντε ευρώ και ογδόντα οκτώ λεπτών (938.975,88 Ευρώ), δηλαδή υπερβαίνουν το ποσό των 200.000 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων των νομίμων κάθε είδους τόκων και προσαυξήσεων μέχρι την ημερομηνία σύνταξης (8-7-2013) του σχετικού πίνακα χρεών από την άνω Δ.Ο.Υ. Ο

αρνητικός της κατηγορίας ισχυρισμός της κατηγορουμένης ότι η συμμετοχή της στο Δ.Σ. της άνω ανώνυμης εταιρίας ήταν τυπική, χωρίς καμμία συμμετοχή της στην λήψη αποφάσεων της διοίκησης κατ διαχείρισης των εταιρικών υποθέσεων, τις οποίες είχε αναλάβει αποκλειστικά ο κύριος μέτοχος της ανώνυμης εταιρίας Κ. Λ., εκπροσωπώντας το 99,85% του κεφαλαίου της εταιρίας, με συνέπεια να μην πληρούται εις βάρος της η νομοτυπική υπόσταση του εν λόγω εγκλήματος είναι αβάσιμος κι απορριπτός. Τούτο δε, διότι η κατηγορουμένη, από την 1-7-2002 έως την 20-6-2007, οπότε αποχώρησε, είχε την ιδιότητα μέλους του ΔΣ της εταιρίας, έχοντας εξουσία να ασκεί, είτε από κοινού με τα λοιπά μέλη είτε χωριστά την εταιρία, όλες τις αρμοδιότητες αυτού, και να ν' αποφασίζει για κάθε πράξη που αφορά την διοίκηση της εταιρίας, την διαχείριση της περιουσίας και την εν γένει επιδίωξη των στόχων της μεταξύ των οποίων και η εκπροσώπηση της εταιρίας έναντι τρίτων (βλ. ΦΕΚ αρ φυλ. 8795/20-8-2002 και ΦΕΚ 8302/2007). Κατά τον χρόνο γεννήσεως των ένδικων οφειλών της ανώνυμης εταιρίας στο Δημόσιο (2003 έως 2005 βλ. πίνακα χρεών), η κατηγορουμένη ασκούσε πράγματι τα παραπάνω καθήκοντα της, καθόσον, είχε επαφή με την εταιρία, στην οποία είχε ήδη αρχίσει να εργάζεται από την 4-5-1993 και δεν σταμάτησε να εργάζεται και μετά την αποχώρηση της από το Δ.Σ. (έως την 1-11-2011, όπως προκύπτει από τους παραπάνω ισχυρισμούς της). Η κατηγορουμένη, κατά το ένδικο χρονικό διάστημα, κι ανεξαρτήτως του ότι είχαν μεσολαβήσει οι εκτιθέμενες εξελίξεις στην προσωπική της ζωή (γάμος το 2001 και απόκτηση τέκνων τα έτη 2002 και 2005) ασχολείτο με τα εταιρικά ζητήματα, όχι ως απλή υπάλληλος γραφείου, όπως κατέθεσε ο μάρτυρας υπεράσπισης, υπάλληλος της εταιρίας, επιχειρώντας να υποστηρίξει τον εν λόγω ισχυρισμό της, αλλά, εν γνώσει της ιδιότητάς της ως μέλους της εταιρίας, που την εκπροσωπούσε, συμμετείχε στους διαγωνισμούς για την προώθηση των σκοπών της (εμπορία επίπλων), αναλάμβανε οικονομικές συναλλαγές στις Τράπεζες για ζητήματα της εταιρίας, ενισχυτικό δε της κρίσεως περί της ανάμειξης της κατηγορουμένης στην διοίκηση της εταιρίας, και των οικονομικών της υποχρεώσεων, είναι και η πολυετής προϋπηρεσία της πριν την απόκτηση της ιδιότητος της ως μέλους του ΔΣ αυτής. Ενόψει αυτών, σε αντίθετη κρίση δε για την ευθύνη της κατηγορουμένης δεν μπορεί να οδηγηθεί το Δικαστήριο από το επισημαινόμενο απ' αυτήν γεγονός ότι δεν είχε καμμία μετοχή στην εταιρία, ούτε από άλλο αποδεικτικό στοιχείο. Επομένως πρέπει ν απορριφθεί ο ανωτέρω ισχυρισμός της κατηγορουμένης, αφού, με βάση τα ανωτέρω, αυτή είναι υπεύθυνη για την παραβίαση των ως άνω προθεσμιών καταβολής των χρεών, έχοντας την συγκεκριμένη ιδιότητα του μέλους της ανώνυμης εταιρίας, έστω και αν, κατά το χρόνο της βεβαιώσεως αυτών, δεν είχε πλέον την ιδιότητα αυτή.....". Ακολούθως το Εφετείο κήρυξε ένοχη, με το ελαφρυντικό του άρθρου 84 παρ. 2 α' ΠΚ, την αναιρεσείουσα για την ανωτέρω αξιόποινη πράξη, συνισταμένη στο ότι : Στη Θεσσαλονίκη, το χρονικό διάστημα από 1-2-2011 έως 29-6-2011, ως νόμιμος εκπρόσωπος της ανώνυμης εταιρίας ..., κατά το χρονικό διάστημα από 1-7-2002 έως 20-6-2007, ήτοι κατά το χρόνο που γεννήθηκαν οι οφειλές της ανωτέρω εταιρείας και βεβαιώθηκαν, παραβίασε τις, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, προθεσμίες καταβολής των χρεών της, που είναι βεβαιωμένα στις αρμόδιες υπηρεσίες, δηλαδή καθυστέρησε την καταβολή πέραν των τεσσάρων μηνών από τη λήξη του χρόνου καταβολής τους. Ειδικότερα, κατά τον παραπάνω χρόνο, παραβίασε τις προθεσμίες καταβολής των ληξιπρόθεσμων χρεών της εταιρίας προς το Δημόσιο, και τα οποία χρέη είναι βεβαιωμένα στη ... καθυστερώντας την καταβολή τους πέραν των τεσσάρων μηνών, όπως τα χρέη αυτά αναλύονται κατά αιτία, ταμειακή βεβαίωση χρόνο και τρόπο καταβολής καθώς και ποσό

ανά αιτία, υπό στοιχείο 2 έως και 7 στον πίνακα που ακολουθεί και ανέρχονται στο συνολικό ποσό των εννιακοσίων τριάντα οκτώ χιλιάδων εννιακοσίων εβδομήντα πέντε ευρώ και ογδόντα οκτώ λεπτών (938.975,88 Ευρώ), δηλαδή υπερβαίνουν το ποσό των 200.000 ευρώ.

Με αυτά που δέχτηκε το Τριμελές Εφετείο, ορθά το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε, διέλαβε δε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα προκύψαντα από την αποδεικτική διαδικασία πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του Δικαστηρίου για τη συνδρομή της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της μη καταβολής χρεών προς το Δημόσιο, που υπερβαίνουν το ποσό των 200.000 ευρώ, για το οποίο κηρύχθηκε ένοχη η αναιρεσείουσα καθώς και τις νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στις εφαρμοσθείσες ουσιαστικές ποινικές διατάξεις που αναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Ειδικότερα, παρατίθενται όλα τα στοιχεία που συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του ως άνω εγκλήματος, ενώ αναφέρονται στην αιτιολογία της απόφασης τα αποδεικτικά μέσα κατά το είδος τους, από τα οποία το Δικαστήριο συνήγαγε τα περιστατικά που εκτέθηκαν και κατέληξε στην καταδικαστική του κρίση, χωρίς να παρίσταται αναγκαία, κατά νόμο, η αναλυτική παράθεσή τους, η αναφορά του τι προέκυψε ξεχωριστά από το καθένα, καθώς και η συγκριτική αξιολόγηση και ανάλογη δικαιοδοτική εκτίμησή τους. Περαιτέρω, στην απόφαση προσδιορίζεται η αρχή, ήτοι η ... που προέβη στη βεβαίωση των χρεών σε βάρος της αναιρεσείουσας- κατηγορουμένης, το είδος και το ύψος των χρεών, ο χρόνος βεβαιώσεώς τους, ο τρόπος πληρωμής τους (δόσεις) και ο χρόνος καταβολής τους, δηλαδή ο χρόνος κατά τον οποίο αυτά, ανεξάρτητα από το χρόνο βεβαιώσεώς τους, έπρεπε να καταβληθούν από την κατηγορούμενη - αναιρεσείουσα καθώς και ο ενυπάρχων δόλος αυτής αφού γνώριζε αυτά και ότι έπρεπε να τα καταβάλει, ενώ, προσέτι, παρά τις περί του αντιθέτου αιτιάσεις αυτής, προσδιορίζεται και με την απαιτούμενη επάρκεια αιτιολογείται και η ιδιότητα αυτής, υπό την οποία ήταν υπόχρη για την καταβολή τους, ήτοι αυτή του μέλους του ΔΣ της ανώνυμης εταιρίας "... ΕΤΑΙΡΙΑ Α.Β.Ε.Ε" κατά το χρόνο που γεννήθηκαν τα επίδικα χρέη, ιδιότητα η οποία, κατά το άρθρο 25 παρ. 2 περ. α' του ν. 1882/1990, την καθιστούσε υπεύθυνη για την καταβολή τους, αφού, σύμφωνα με τις παραδοχές της προσβαλλομένης, ασκούσε ουσιαστική, και όχι τυπική ως ισχυρίζετο, διοίκηση (πραγματική διαχείριση) της ως άνω εταιρίας λαμβάνοντας επί σειρά ετών αποφάσεις για τη λειτουργία αυτής, δεν ήταν δε αναγκαία για την πληρότητα της αιτιολογίας η παράθεση επιπλέον των ανωτέρω στοιχείων, αναφορικά με την ιδιότητά της αυτή, ενώ δεν διαπιστώνονται ελλείψεις στην αιτιολογία της προσβαλλομένης ως προς τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία το Δικαστήριο δέχτηκε ότι προέκυψαν τα πραγματικά περιστατικά με βάση τα οποία οδηγήθηκε στην καταδικαστική γ' αυτήν κρίση του. Επομένως, οι, από το άρθρο 510 παρ. 1 περ. Δ' και Ε' ΚΠΔ, πρώτος και δεύτερος λόγοι αναίρεσης, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση για έλλειψη της απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 25 του ν. 1882/1990 αλλά και για έλλειψη νόμιμης βάσης, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Οι λοιπές περιεχόμενες στους λόγους αυτούς αιτιάσεις, κατά τις οποίες το Δικαστήριο δέχτηκε τα ακριβώς αντίθετα από εκείνα που

προέκυπταν από τα αναφερόμενα από την αναιρεσείουσα αποδεικτικά στοιχεία είναι απορριπτικές ως απαράδεκτες καθόσον, υπό την επίφαση της έλλειψης αιτιολογίας και νόμιμης βάσης, πλήττουν την αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας.

Μετά ταύτα, ελλείπει ετέρου λόγου αναίρεσης προς έρευνα, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολο της και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 12-7-2017 και με αριθμό γεν. πρωτ. ...24-7-2017 αίτηση της Λ. Χ. του Κ., κατοίκου ..., οδός ..., για αναίρεση της υπ' αριθμ. 897/2017 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Θεσσαλονίκης.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 5 Δεκεμβρίου 2017. Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 8 Ιανουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ